

des unwegsamen Gebirges, sind nun die Kulisse, vor der sich das Geschehen abspielt. Der Arcipreste ist einem elementarischen Daseinskampf ausgesetzt. Es werden darum nun auch ganz andere charakterliche Anforderungen an ihn gestellt. Interessant ist es auch, dass diese Gestalten wie Wächter vor dem Pass stehen und so gewissermassen die Veranlassung zu Proben bieten, die erst bestanden werden müssen, bis der Zugang zu einem neuen Leben gewährt wird. Ist der Arcipreste imstande, diese Gewalten zu beherrschen, d. h. kann er sein Leben im Gebirge behaupten,⁷ so hat er gleichsam eine Probe bestanden. Es ist darum überzeugend, wenn Hart diese Ereignisse interpretiert als Kämpfe zwischen Vernunft und Sinnlichkeit und damit als vier Etappen des wachsenden Bewusstseins zu einer eigenen moralischen Haltung. Er sagt allerdings am Schluss, dass hier ein eindeutiger Sieg nicht errungen wurde. Das war wohl auch gar nicht die Absicht des Dichters. Es sollte gezeigt werden, wie der Mensch sich ständig mit den aus dem eigenen Innern aufsteigenden elementarischen Kräften auseinandersetzen muss. Bei der Beschreibung der Landmädchen wird gezeigt, wieviel Hässlichkeit doch im Menschen vorhanden ist, wenn diese Kräfte nicht von höheren Bewusstseinskräften beherrscht und geformt werden.

Ursula MOSLENER

Sister FRANCIS GORMLY: *The use of the Bible in representative works of medieval Spanish Literature: 1250-1300*. Washington D. C., The Catholic University of America, 1962. 100 pàgs. («Studies in Romance Languages and Literatures», XLVI; Microfilm Series, I).

Aquest estudi és una tesi de doctorat, dirigida per Margherita Morreale, presentada a la Universitat Catòlica de Washington. Les obres que l'autora ha pres en consideració són els poemes de Gonzalo de Berceo, la *General Estoria* d'Alfons X, i els *Castigos e documentos para bien vivir ordenados* atribuïts al rei Sanç IV de Castella. Totes pertanyen a la segona meitat del segle XIII i la Bíblia hi ha estat utilitzada amb fins diversos. Berceo és un poeta culte, que escriu sobre temes religiosos pensant en el poble i que, a causa del gran coneixement que té de la Bíblia, empedra les seves obres amb gran nombre de frases bíbliques que li havien esdevingut familiars. La *General Estoria* és obra d'erudició, que utilitza la Bíblia com a font històrica i té a la vista altres obres que també l'han tinguda per font, com les *Antiguitats Judaïques* de Flavi Josep i la *Historia Scholastica* de Pere Comèstor. Els *Castigos* són una obra didàctico-moral que insereix màximes i exemples bíblics. Els autors d'aquestes obres escriuen en una època de formació de la prosa castellana i tenen darrera seu molt poca tradició literària. Per això tots recorren a solucions diverses per tal de traslladar mots i formes llatines al romanç, solucions que poden ésser calcs lingüístics, alliteracions, formes populars castellaneres i paràfrasis. L'autora anota nombrosos exemples de tots aquests casos, que constitueixen una aportació documental valuosa per a la història de la llengua. Ens han interessat especialment els capítols dedicats a Berceo, poeta de poca originalitat temàtica però d'incomparable bellesa de llengua, i a Alfons X. Molts dels exemples adduïts de la *General Estoria*, ultra l'interès filològic, tenen el de testimoni de com es

7. *Libro del Buen Amor*, Str. 999 c ff.

treballava al taller històric del rei. Ens ha semblat menys interessant el capítol dedicat als *Castigos*.

Treballs com aquest, molt documentats i fets amb gran escrúpol, són sempre benvinguts, tant per la quantitat de materials que aporten com per les conclusions que hom en pot treure, bé que sovint aquestes hagin d'ésser parcials.

El text de la Sister Francis ha estat reproduït fotomecànicament d'un original dactilografiat. Un petit nombre d'errades, de fàcil esmena, ha quedat sense corregir.

P. B.

RICA BROWN: *Bécquer*. Prólogo de VICENTE ALEIXANDRE. Barcelona, Editorial Aedos, 1963. XVII + 414 pàgs. + 10 làms. («Biblioteca Biográfica».)

Amb la publicació de *Bécquer*, Rica Brown ens posa a l'abast el fruit del seu esforç per sistematitzar cronològicament els fets de la vida del poeta andalús. Servint-se de les adquisicions més recents de la investigació, algunes de les quals ja deviem a ella mateixa, l'autora ens dona la biografia de Gustavo Adolfo Bécquer més completa, més ordenada i més austera que fins ara hàgim pogut llegir.

El propòsit de l'obra es palesa diverses vegades en el text: «Los pocos contemporáneos que durante su vida se dieron cuenta de que [Bécquer] era un ser excepcional, tratan de comunicar a la posteridad lo que le distinguía de ellos mismos. Nosotros, que conocemos sus cualidades excepcionales, queremos saber algo más de su humanidad. Ellos, teniendo delante a la persona humana, se desviven por insistir en su genio; nosotros, teniendo delante al genio, tratamos de saber más del hombre» (pàg. 90). En aquestes paraules, hi veiem l'afecció que l'autora sent pel seu poeta i, encara, l'actitud realista amb què es disposa a encarar-se amb el tema. El mètode i l'escrúpol amb què elabora el seu treball ens confirmen plenament aquestes qualitats.

El que ens és ofert no és una reconstrucció sintètica de la vida de Bécquer, sinó un detallat recompte cronològic de tots els fets, des del naixement fins a la mort del poeta: les circumstàncies familiars, la trajectòria de la seva vocació, les amistats literàries o purament humanes, els seus amors, els seus treballs, les seves publicacions, la seva relació amb la política. L'autora s'esforça per donar a cada moment de la vida de Bécquer una claredat pròpia. Per això, posa a contribució tota la bibliografia existent i, quan hi són, en confronta les contradiccions. En els aspectes que la investigació encara no ha resolt —per exemple, els amors de Bécquer i llur possible repercussió en l'obra literària— és exposat el planteig del problema, i se n'insinua una interpretació, a vegades, simplement ajornada.

Davant l'obra literària, l'estimació de l'autora continua essent la d'un biògraf. Considerant els escrits de Bécquer com a documents humans, Rica Brown intenta de situar-los cronològicament, els ressenya d'una manera sistemàtica i n'extreu els aspectes que poden projectar llum sobre la vida del poeta. Ocasionalment es permet breus comentaris crítics, sobre tot de tipus valoratiu o comparatiu (v. gr., sobre la *Rima IV*, pàgs. 359-61). El recompte, datació i relació del contingut de les publicacions periodístiques de Bécquer és d'un gran valor pel seu sentit exhaustiu, que comprèn des de les *Leyendas* fins a l'article més obscur. De vegades, com a resultat d'aquest mètode, hom arriba a una autèntica exhumació; és el cas de *La crítica*, un article signat amb el pseudònim «Adolfo